

Cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc

Evrei 12.22: ... ci v-ați apropiat de muntele Sion; și de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc; și de zecile de mii de îngeri, ...

Am încheiat ultima noastră meditație despre „Sinai” și „Sion” cu femeia adulteră din Ioan 8, care, în sens figurat, a găsit calea de la muntele Sinai la muntele Sion. Aceeași cale o găsiseră și evreii credincioși. Apostolul le-a scris: „V-ați apropiat de Muntele Sion.” Dar aceasta nu era totul. Odată cu venirea la muntele Sion, li s-a deschis, de asemenea, un *cerc mai larg de binecuvântări*. Apostolul le prezintă acestea spunând că ei s-au apropiat de „cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc; și de zecile de mii de îngeri etc.” Cât de mult trebuie să le fi atins inimile aceste cuvinte, ca iudei credincioși, pentru care Ierusalimul și îngerii aveau o importanță atât de mare în istoria lor!

Dar nu la Ierusalimul pământesc, cetatea marelui împărat, ci la cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul *ceresc*, ajunseseră ei. Așa cum Sinai sta în contrast cu muntele Sion, tot așa și Ierusalimul ceresc stă în contrast cu Ierusalimul pământesc. Ei trebuiau să învețe că nu numai de la Lege au ajuns la har, ci și de pe pământ au ajuns în cer.

În Scriptură găsim diverse pasaje care ne îndreaptă gândurile spre cetatea lui Dumnezeu. Chiar și Avraam aștepta cu nerăbdare cetatea care are temelii. Nu știm ce revelație i-a dat Dumnezeu lui Avraam cu privire la această cetate; dar știm că el aștepta cetatea care are temelii, „al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11.10). Avraam nu a vrut să locuiască și nici să fie cetățean în cetățile, pe care omul le-a zidit independent de Dumnezeu și în care Dumnezeu nu putea să locuiască. De aceea a locuit în corturi și a rămas străin și pelerin în această lume; și nu numai el, ci toți cei care așteaptă această cetate devină sunt străini și pelerini aici pe pământ. Aceasta au trebuit să experimenteze și evreii credincioși, la fel cum îl experimentăm și noi astăzi. Despre Ierusalimul de sus, Pavel le scrie credincioșilor din Galatia, că acesta este mama noastră (Galateni 4.26). În sens simbolic, ea este mama tuturor celor care sunt ai credinței în Hristos Isus. Ierusalimul este patria copiilor lui Dumnezeu, cetatea pe care Dumnezeu le-a pregătit-o și în mijlocul căreia El locuiește.

Această cetate stătea înaintea inimii apostolului când le scria credincioșilor din Filipi: „Cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos.” (Filipeni 3.20). Și noi am trecut de la cetățenia pământească la cea cerească.

Prin credință am ajuns la această cetate, dar ceea ce am dobândit prin credință nu l-am luat încă efectiv în stăpânire. Îl deținem în speranță. Astfel, apostolul a putut să le scrie evreilor: „Căutăm pe cea [cetatea] viitoare” (Evrei 13.14). După cum s-a spus, Scriptura vorbește despre Ierusalim în diverse moduri. În pasajul nostru, ea vorbește despre „Ierusalimul *ceresc*”, în Epistola către Galateni despre „Ierusalimul *de sus*”, în Apocalipsa despre „Ierusalimul *cel nou*” și despre „cetatea *sfântă*, Ierusalim”. Deși toate aceste denumiri diferite au semnificația lor specifică, în funcție de contextul în care se regăsesc, ele se află totuși (fiind toate legate de Cetatea lui Dumnezeu) într-o strânsă legătură între ele.

Lui Ioan i s-a dat să vadă cetatea sfântă Ierusalim. Aceasta cobora din cer de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei (Apocalipsa 21.2). Apoi citim în versetul 9 că a venit un înger să-i arate mireasa, soția Mielului. Dar mai întâi, îngerul l-a dus în duh pe un

munte mare și înalt, iar de acolo a văzut apoi cetatea sfântă, Ierusalimul, coborând din cer având gloria lui Dumnezeu — gloria cu care ne lăudăm deja acum în speranță (Romani 5.2), pe care o vom purta însă atunci. Și noi, pentru a o vedea, trebuie să fim în Duhul, să părăsim ceea ce este aici jos și să ne înălțăm spre înălțimi. Ce încurajare trebuie să fi fost pentru evreii care treceau prin atâtea necazuri, să audă că au ajuns la cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc! Și nu este oare scris și pentru încurajarea noastră? Nu aparținem și noi Bisericii-Mireasă, care acum, unită cu Duhul, strigă: „Vino, Doamne Isuse!”?

Ne-am putea mira că această viziune minunată îi este arătată lui Ioan în dublu sens, atât ca Mireasă, cât și ca Cetate, întrucât Mireasa și Cetatea sunt lucruri cu totul diferite. Găsim ceva asemănător și în Ioan 10, unde Domnul ni se arată ca Păstor și, în același timp, ca Ușă. El era Păstorul și totuși El era și Ușa.

S-a pus adesea întrebarea dacă Mireasa, soția Mielului, este Israel sau Biserica. Această întrebare a fost deja tratată în detaliu într-un număr anterior¹. Nu mă îndoiesc că aici se referă la Biserică. Dacă soția Mielului ar fi Israel, atunci și soția Mielului din capitolul 19, versetele 6–10 ar fi Israel, ceea ce, în opinia mea, pare cu totul exclus.

Pentru pasajul nostru din epistola către Evrei, însă, această întrebare nu se pune. Aici nu este vorba despre faptul dacă mireasa, soția Mielului, este Israel sau Biserica. Aici este vorba exclusiv despre „cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc”. Chiar dacă Biserica este cea care formează cetatea, totuși *aici* Biserica nu este prezentată în caracterul ei specific de *Biserică*, cu binecuvântările sale. Aceasta se întâmplă abia puțin mai târziu, când apostolul le spune evreilor credincioși că s-au apropiat de „Adunarea celor întâi-născuți”. Aici se vorbește doar despre „Ierusalimul ceresc” în calitatea sa de „cetate a Dumnezeului celui viu”. Este cetatea *Sa*, reședința *Sa*. Ea se află în *centrul* Împărăției. În reședința *Sa* trebuie să fie mai întâi făcută cunoscut și văzută taina voinței Sale. Tot ceea ce El Și-a propus „pentru administrarea împlinirii timpurilor” (Efeseni 1.10) își ia cursul de aici.

Cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, nu este lipsit de legătură cu sfinții vechiului legământ și cu locuitorii pământului în timpul domniei milenare a lui Hristos pe pământ. Cele douăsprezece porți ale acestei cetăți indică legătura lor cu oamenii epocii milenare, căci „națiunile vor umbla în lumina ei” (Apocalipsa 21.24). La porțile cetății îi vedem pe îngeri, ca împlinitori ai Cuvântului și voinței Sale (Psalmul 103.20,21). Ei ne amintesc de cuvântul Domnului: „Veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând peste Fiul Omului” (Ioan 1.51). Aceasta este legătura dintre cer și pământ.

Tot ceea ce a împlinit Dumnezeu în Hristos, tot ceea ce bucură inima *Sa*, va fi văzut în această cetate. Și la această cetate au venit evreii credincioși. Ce încurajare de a rămâne statornici se afla în aceasta pentru ei și, de asemenea, pentru noi! Să fim credincioși, pentru ca voia și plăcerea lui Dumnezeu să se arate deja acum în noi și să fie împlinite prin noi!

Titlul original: „*Die Stadt des lebendigen Gottes, das himmlische Jerusalem*”.

Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 267-270, Vol. 18, Anul 1933.

¹ Vezi anuarul 3, pagina 93 și următoarele.